

poština plačana v gotovini.

MARIJIN LIST



ŠTEV. 8

AUGUSTA 8. 1937.

33. LETNIK

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Sreči Jezušovomi.

Marijikin Ogracek je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na sklpni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1938 tudi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskem dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.

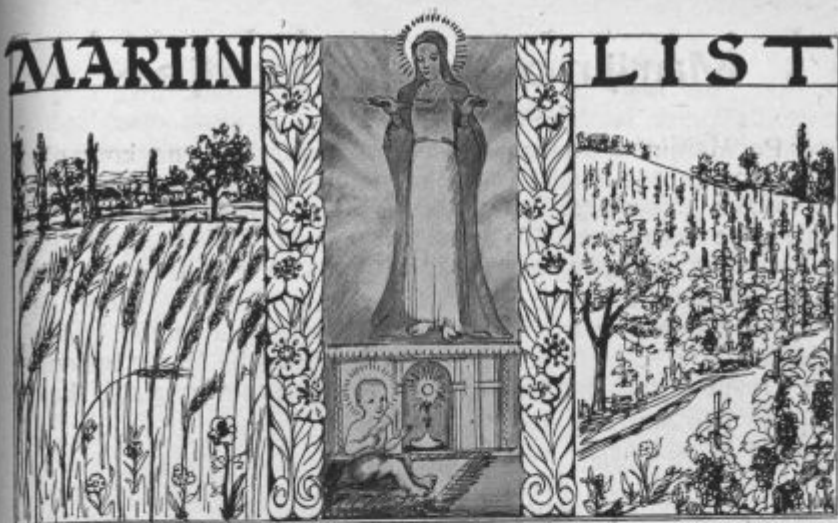
Tiskarna Balkanyi Ernesta v Lendavi.

D a r i.

Na dom sv. Frančiška v Črensovcih so darovali v Din. sledeči: Žerdin Mihael i Marija, Hotiza iz Francije 200, Ščančar Ana, Bratonci 2, Zver Ivan, M. Sobota 31,25, Sobočan Ana, Trnje iz Francije 4, N. Žižki 4, N. N. za zahvalo M. Treziki za posluhnjeno prošnjo iz Francije 100, N. N. Francija 86,50, Nerad Marija, Črensovci 10, Rožman Frank, Cleveland 47,50, Cigan Jožef, Gančani 100, Kralevska banska uprava 10.000, Ritlop Ivan, Francija 10, Hozjan roj, Rebrica Gizela v Chicagi nabrala 190 Din. — Izdatki: Kr. banska uprava odručanala na kolke 10 Din., kolek za nabiranje 5 Din. — Oča sirot, povrni vsem v obilnosti! Odbor.

Na podporo Marijinoga Lista so v Din. darovali sledeči: Rajner Vialaret Marija, Sodlišinci iz Francije 5, Nerad Marija, Črensovci 10, Frank Rožman, Cleveland 47,50 Din. — Marija naj vam plača! Vrednik.

K podpornomi društvu Dom sv. Frančiška v Črensovcih so pristopili sledeči: Iz Chicage: Gjörköš Verona iz Nedelice, Antolin Verona iz Črensovec, Rajtar Bara iz Črensovec, Kramar Jožef, Kramar Verona, Kramar Ivan mlajši, vsi trije iz Žižkov, Hozjan Ignac in žena Gizela iz Trnja. Vsaki je plačao pol Dolara to je, 23,75 Din. Zahvalimo se prav lepo darovnikom za dar i nabiratelici Hozjan roj, Rebrica Gizeli za trudi! Odbor.



LETO 33.

8. AUGUSTA 1937.

ŠTEV. 8.

Mamika potolaži svojega Jezušeka.

Mamika naša, sprevajamo te v nebesa. Verjemo, da z dušov i telom prebivaš i kraljuješ v nebi, Kralica si vesolstva. Tvoje smileno materno srce bije v nebi z istim sočutjem, kak je bilo na zemli za Jezusa tvojega i za nas. Smili se ti njegovo razžaljeno Srce v Oltarskom Svestvi i smili se ti naše grešno srce. Njegovo, naj se ne bi žalilo, naše, naj ga ne bi žalilo. I to dvojno smilenost vežeš v svojo vsegamogočno molitev, z šterov razširjaš Njegovo čast i spravlaš velki broj povrnjenih grešnikov. O dobra Mamika, na te tvoj veliki den, gda si za trpljenje, zaničavanje, prestano siromaštvo na zemli dobila telikajšnjo večno slavo, bogastvo i oblast v nebi, ka vekšo samo Bog ma, te ponizno prosimo, podpiraj nas s svojimi vsegamogočnimi prošnjami, da bomo Jezusa radi obiskavali, gostokrat vredno k sebi jemali. Tvoja prošnja bo poslušnjena, naša srca se strsnejo, Srce tvojega Sina se bo potolažilo i čakala bo na nas tudi večna sreča pri tebi, dobra nebeska Mamika. Z rečmi lepe cerkvene pesmi te prosimo, zgledni se na tabernakl, v šterom pod belov hoštijov tvoj Jezuš prebiva i na vse nas, ki se okoli njega zbiramo, ali ki se ž njega popolnoma spozablamo:

Gor nad zvezdami prebivaš,
 Tamkaj večno slavo vživaš,
 Vendar gledaj čez in čez,
 K nam na zemlo iz nebes,
 K nam na zemlo iz nebes.

Marijino vnebovzetje.

(Moritz Meschler S. J.)

Po Marijinom vnebovzetji se je včasi začelo njeno kronanje za Kralico nebe i zemle, posedovanje njenoga trona v najbližnji bližini presvetoga Trojstva, se je začelo njeno slavno kralüvanje skoz vekov veke. To je najvišije mesto skrivnosti, svetek vseh svetkov i prepunjena mera vsej krasot, šterih človek niti nemre misliti. Če mamó mi zemlaki kakše slavje na zemli, se to sploh nemre primerjati z nebeskov lepotov i krasotov. Vse je zapopadeno v reči, da je slavnostno vznebovzetje Marije božemi Sini, Gospodi vsej dik bilo spodobno. V nekom pogledi, kak trdijo, je bilo Marijino vnebovzetje še slavnejše kak Zveličitelovo; to pa zato, ar pri Jezušovom vnebovzetji nej bilo zraven Marije, ki je najlepše, najlübeznivejše i najvišije bože stvorenje. Boži Sin zdaj drugoč stopi v nebesko kralstvo, za roko držeč svojo lübleno mater, štera je prepojena s takšov radostjov, lübeznivostjov i čästjov, da vsi nebeski šeregi čüdeč i hvaleč zakričijo: „Što je ta, štera se zdigava s püstine i je naslonjena na svojega Lüblenoga?“ (Visoka pesem 8, 5). „Što je ta, štera vz-



Ki te je, Devica, v nebesa vzeo.

haja, kak vzhajajoča zorja, lepa kak mesec, odebrana kak sunce?“ (Vis. pes. 6, 9). To je mati Gospoda nebes, njeno vnebovzetje se je zdaj začelo. Ide se za diko Gospoda samoga. V vsoj poniznosti i skrajnom siromaštvi ga je na zemli poprijela, njemi je v vernosti i lübeznosti služila, v dobrih i slabih dnevaj na njegovej strani stala i s trüdom, delom pa trplenjóm Njemi je pomagala nastaviti Njegovo Kralstvo. Zdaj, kak se dostaja, njej vse povračüje, časno z večnim; minljivo z neminljivim; siromaštvo z bogastvom; poniznost i bolečino s čästjov; službo s kralüvanjom; lübezen z lübeznostjov. Za siromaško zibelko njoj da tron poleg svojega trona i to z neomejenov oblastjov nad nezmernim kralstvom svoje dike. Mi bi mogli zaželeti roko slikara Angelicoa, ki bi jo namočó v nebesko svetlobo i nebesko diko, da bi mogli samo en trak slave zapopasti, štero je Marija prvi den v večnosti zavživala.

I te den nema konca, te den vsigdar trpi. Marija je do cila prišla i vživa puno mero dike za popolnost svojih milosti, svojih

zasluženi, svojih trüdov i trplenj i svoje lübezni. Ona kraljice pri svojem Sini, s svojim Sinom i tak, kak njeni Sin. On polaga žezlo svoje oblasti v njeno roko: „Prosi me Mati, ar ne bi bilo dovoljeno, da zavržem tvoj obraz.“ (3. Kr. 2, 20). „V tvojoj slavi i lepoti začni, napredüj v sreči i kralüj“ (Ps. 44, 5.) kak Kralica nebe i zemle. Na zemli ne sega daleč oblast edne kralice, pri Mariji je pa vse istinsko, vse puno: čast, veselje i oblast. Veselje zavolo bližine i posestva največše Dobrote i zavolo spoznanja svoje časti i oblasti je tak prekipeče, da je Ona veselje nebe i zemle. Njena oblast vse zmore i njoj je vse podvrženo. Marija je delivka vsej darov, milosti i darov narave; Ona je mogočna braniteljica božega kraljestva i zmore več, kak vrejena vojska (Vis. pes. 6, 3); meč i tehtnica pravičnosti se nagneta pred žezlom Njene milobe i Njenoga smilenja.



Ki te je, Devica, v nebesah koronao.

Je to dobra navada?

Po nešternih faraj je stara navada v cerkvi, da se možaki pozdravljajo. Gda pridejo v klop, pozdravijo tiste, ki so že tam, to pa tak, ka vsakomi dajo roko. Vido sam celo, ka podajajo roko tüdi tistim, ki so pred i za njihovov klopjov. Nešterni ešče pridenejo: Hvalen bojdj Jezuš Kristuš! Drügi: Bog daj! Tretji: Dobro zdraviče yam Bog daj! itd.

Ka pravite, je to dobra navada? Meni se ne dopadne. V cerkvi je to ne potrebno niti se ne šika. V cerkvi je samo eden Gospod, to je Jezuš v Oltarskom svestvi. Samo toga moremo pozdraviti. Gda prestopimo cerkveni prag, potom se najprve morejo naše oči i naše misli obrniti proti glavnomi oltari. Na določenom kraji pokleknemo, obrnjeni proti oltari tak, ka z desnim kolenom pridemo do tal, potom stanemo pa idemo ne svoj prostor. Tam pa molimo.

Či potom pridejo drügi pa nas pozdravljajo, nas s tem samo motijo pri molitvi. Motijo pa tüdi vse tam okoli, zato se ta navada naj odpravi.

R. J.



Molila sam na grobi sv. Ivana Vianneya, da tudi vi dobite za večnost tisto čast, štero je on dobo, (Izseljenka duhovniki Slov. krajine).

Sv. Ivan Vianney, arski plivanoš.

Začetek romanja v Ars.

Nasprotüvanja duhovnikov.

Redko gda se dogodi, da bi k kakšemi svetci hodili ljudje že za časa njegovoga življenja na romanje. Arski plivanoš je to doživo. Mala vesnica Ars to sama posvedoči, kak so brezi prestanka, den za dnevom kapali ljudje k Vianneyovim nogam.

Glas njegove svetosti se je razneseo že od njegove rojstne vesi Dardilly, iz Ecullyja, gde je bio več let kaplan i celo iz Noesajih je vno go prišlo na stotine kilometrov daleč, samo da bi vidili svojega „Hieronima“, negdašnjega pobegnjenca.

Ali ne je menkalo ljudi, šteri so ga odürno napadali, kak je že bilo povedano; pa vsi tej, ki so šče ne bili popolnoma pokvarjeni v svojih dušaj, so meli priliko spoznati pravo i iskreno podobno Vianneyove svetniške duše.

Glas od njegove svetosti pa je raseo.

Od vseh krajov so začnoli romati k njemi ljudje. V začetki samo zavolo radovednosti. Lüdje so čüli, da dela čüdeže. Vianney pa je delao tudi čüdeže z njuvimi dušami, ar se je vno go okornih grešnikov spovedalo pa spreobrnolo.

Zmisliti si trbe samo na arski čüdež, gda je povnožo žito pa melo, šteri je prišeo na vüha tudi vno gim tühincom, da so se začnoli v velikih vnožinaj vsipavati v Ars.



To je poniznoga Vianneya vznemirilo : bojao se je, da ne bi njemi pripisavali kakšo slavo.

Vse doblene milosti i vso slavo za čudeže je pripisavao sv. Filomeni. Na té način je razširo tudi tak veliko zavüpanje v to mlado svetnico. Čonte te mlade svetnice, štere je najšeo v rimskih katakombaj eden delavec, so pokazale, da je bila stara štirinajst do petnajst let. Poleg glavé je bila spotreta kantica, v šteroj je brez dvojbe bilo nekaj kaplic krvi — dokaz za njeno mantrništvo.

Falaček teh čont je dobo tudi Vianney. Tak je sv. Filomena najšla častno mesto v Arsí. V očaj lüstva je postanola čüdo-delka, pri šteroj dosegne dobra molitev čüdo.

Med njov i Vianneyom se je razvila čista lübezen, postanola njemi je zvezda vodnica, zazavao jo je za malo svetnico, za tajnico pri Bogi.

Zato je razumlivo, zakaj ne Vianneya strlo odürno oponašanje nešternih lüdi. Njega je krepila nesmrtna prijateljica, da je mogeo ohraniti notri do visike starosti tisto veselje pa mladost srca, štero podeli tudi ostareloomi teli mladostno razgibanost.

Njegovi sobratje — dühovniki so ne bili nikak navdüšeni za to gibanje, štero je vleklo lüdi v Ars. K plivanoši, ki má komaj 200 lüdi, naj bi hodili lüdje po tanače!

Njega so meli za čüdaka, zato ar ne dao dosta na obleč. Noso je zvoščeni kaput, stari krščak, zakrpane cipele, štere ne nikdar mazao. To se nikak ne vidilo drügim dühovnikom, štéri so se vsi lepo oblačili.

Edni so meli Vianneya za škrtlavoga i prosili, da si lahko tudi z malimi dohodki küpi dostojni obleč. Drügi so pali mislili, da nema cele pameti, tretji so celo pravili, da je to prikrito častihlepje, tiha žela, da bi obrno pazko na sebe. Vse to obračanje od njega so pokazali tudi z djanji: nieden ne šteo sedeti pri mesečnoj konferenci poleg njega, dokeč si ne küpo novoga krščaka.

Vianney za vse to nikaj ne marao. To so bilé za njega samo zviünešnje stvari, štere so glasno gučale, da se je on zaročo s sirmaštvom.

Drügo je biló, ka ga je bolelo, vido je, da njegovi sobratje ščejo s tem odvrnoti düše od njega.

Mogoče bi njemi tej šče oprostili njegov zanemarjeni obleč, či bi bio kakši vučeni dühovnik. Ali vsi so ga dobro pomlili. Pet mesecov je bio v lyonskom semenišči, latinski se je z žmečavov nekaj navčo, na konci šolskoga leta so ga mogli odpüstiti i šo je nato na probo v Ecully.

I zdaj naj ide ravno k njemi telko preprostih düš po tanače? Ali ne bi mogli dobiti lüdje ravno takše tanače, ešče z boušim i globokejšim poznanjom düše, pri svojem domačem plivanoši!

Celo tak daleč so se spozabili nešterni, da so pravili svojim spovedancom, da ne dobijo odveze, či bodo šli v Ars k spovedi.

— V tistem časi, — je pravo Vianney, — so nehali evangelij na predganiči i namesto toga so predgali od nevarnosti premalo razsvetlenoga dušnoga vodstva i pri tom kazali vsi na Ars. Tudi pušpeki so ne pozabili pisati, kak velka nevarnost preti siromaškim dušam.

— Vianney je nesposoben za faro, — so razglasili okoli. Trbe pa znati, da je bilo njegovo šolanje v detinstvi i mladosti prenaglo, pretrgano, večkrat zabrisano tak, da je to moglo meti nasledke za celo življenje. V kakših zmetnih prilikaj je on raseo, je tudi znano. Nieden duh najmre ne ostane brezi škode, či nikaj ne dela tá do dvajstoga leta.



Marija, nebeska kralica, sprejmi naše duše na svoje materno srce.

Sokratje njegovi so pretiravali njegovo duhovno zaostalost, štero je ne sam zakrivo.

— Ka si ščem, — je pravo večkrat, — jaz sam ne bio v šolaj. Ve se je plivanoš Balley trüdo šest let, da bi me kaj navčo. Pa vse zaman. Metao je bob v steno, ne mogo eo nikaj vtisnoti v mojo zabito glavo. V družini se vsigdar najde edno dete, štero ma menje pameti kak drugi bratje i sestre. I tak je bilo z menov v našoj hiži. —

Gda je ednok na stara leta gledao Vianney obraz iz svoje mladosti, je pokazao na sliko i pravo:

— Poglednite, kakši nimasti obraz mam.

Žmetno je bilo njegovo včenje, zato pa je rodilo tudi sadove v predgaj, da so se čudili njegovej jasnosti.

Lübezen do Boga, lübezen do bližnjega njemi je davala žilavost v djanji, priličnost za bistrost düha.

Z lehkotov je včasih rešo žmetna bogoslovna pitanja. Skrivnost té rešitve je sam povedao: — Pravo spoznanje majo samotisti, štere vodi sv. Düh, zato telko preprostih zna več kak vüčnjaki.

Sv. Düh najmre delüje v notrašnjosti düše, brezi zvünešnjoga sijaja i brezi naglošče. Zato je mogočo Vianney v svojoj poniznosti rešavati najbolje zapletena pitanja brezi težave. Čiravno je bio razglašeni za menje vrednoga, je znao v svojoj preprostosti postopati z ednimi grešniki milo, z drugimi pa do skrajnosti ostro. Zato so ga sobratje ne mogli razmiti. Nišče pa se ne potrüdo, da bi opitali njega samoga ali pokleknoli v njegovo spovedavnico. Samo po govoricaj so vse to sodili, štere so njim prinašali lüdje. To so bile po večini ženske, štere so se vdajale senjarstvu, nezadovolne s tanači, ki jih je davao Vianney, ar jim nešlo v račun ž njuvimi senjarijami. Takše ženske so bilé kak ose med včelami. S takšimi lüdmí je vsikdar samo na kratko opravo. Davao njim je kratke, a jedrnate tanače, šteri so za nje bili najbolje pripravni. Za té ženske pa to ne bilo zadosta. Ka vse so ne gučale i delale proti Vianneyi! Pošillale so njemi pisma brezi podpisa, gde so osmehavale njegovo „neprilično vrelost.“

Eden dühovnik njemi je celo pisao:

— Pravijo, da ste sveti, pa denok vsi lüdje, šteri se obračajo na Vas, ne pridejo nazaj spreobrnjeni. Dobro bi bilo, či bi zmenšali svojo vrelost, štero vi slabo zarazmite, ar bomo ovači na žalost prisiljeni opomenoti Presvetloga.

Vianney njemi je preprosto odgovoro:

— Jaz se Vam iskreno zahvalim, g. plebanoš, na lübeznivoj opomeni, ki ste mi jo dali. Priznam svoje neznanje pa nesposobnost. Či pa se šteri človek ne spreobrne iz sosedne fare, gda je pri meni prejeo svestva, mi je jako žao. Či pa mislite, da je to dobro, pišite Presvetlomi, šteri me, vüpam, bo dobrohotno opomno . . . Molite za mené Boga, g. plivanoš, da bom delao menje slaboga, pa več dobroga.

Dühovnika je genola ta poniznost. Proso je Vianneya odpüščenje.

Trbelo je samo, da se je vsakši približao k njemi i da ga bole spoznao i bio je že brezi orožja: preminolo je krivično mišljenje. Tak so po mali henjavali napadi na Vianneya.

Eden takši zadnji napad je bio v sledečo dogodbi.

Mladi dühovnik je prišao za plebanoša v Ambérieux (Amberjõ). Tam je bilo nekaj pobožnih düš, štere so štele nastaviti

edno bratovščino pod Vianneyovim varstvom. Poleg toga se je šče razširo glas, da pride na njegovo mesto Vianney za plebanoša.

Te duhovnik ga je najprle napadao s predganice, nato je napisao Vianneyi ostro, krivično pismo, gde je med drugim bilo tudi to :

— Gospod plebanoš, što zna tak malo bogoslovja, kak Vi, ne bi smeo iti v spovednico.

Svetoga plebanoša je to jako zabolelo ; vzeo je pero i napisao preprosti, a zvišeni odgovor :

— Moj predragi i cenjeni brat, kelko razlogov mam, da Vas ljubim. Vi ste edini, ki ste me dobro spoznali. I če ste že tak dobri pa lübeznivi, da se zanimate za mojo siromaško dušo, pomagajte mi, da dosegnem milost, za štero že davno prosim, naj me premestijo z mesta, šteroga sam ne vreden zavolo svojega neznanja, da bi mogeo oditi v kakši kotiček, gde bi objokavao svoje siromaško življenje. Kelko pokore trbe činiti, kelko zadovolstva pokazati, kelko skuz preljati.

Lažliva ponižnost ne bi nikdar najšla takših reči. Mladoga duhovnika je to v srcé genolo. Prišeo je k Vianneyi, spadno pred njegove noge. Vianney ga je obino i pozableno je bilo na vse.

Tistim pa, šteri so silili v njega, zakaj je mučao na vse te tožbe i se ne brano pri püšpeki, je etak pravo :

— Eden svetec je zapovedao svojemi redovniki : „Idi na cintor i psüj mrtve kak najbole moreš“. Redovnik ga je bogao ; gda je prišeo z cintora, ga je svetec pitao : „Ka so ti odgovorili?“ „Nikaj“. Dobro, idi nazaj na cintor, pa jih jako hvali“. Redovnik je pali bogao i gda se je vrno, ga je pitao svetec : „So ti kaj zdaj odgovorili?“ „Ešče nikaj“. „Vidiš, tak delaj tudi ti, či te obsipavlejo z ošpotavanjom ali hvalami, oponašaj se tak kak mrtvi“.

Tüdi püšpek, šteri je bio jako dober, se ne dao zaplesti v zanke laži, štere so njemi nosili, liki je Vianneya postavo za prvoga spovednika v püšpekiji.

Ednok je Vianney pri razlaganji katekizmuša pravo :

— Dnes sam dobo dve pismi. V ednom je napisano, da sam sveti, v drugom, da zavajam lüdi. Prvo mi nikaj ne dodalo, drugo ne nikaj odvzelo.

Končno pa je prišeo čas, da so sprevidili njegovi sobratje, kakšo krivico so njemi delali, sprevidili so, da obledijo vse njuve misli, odete v laž, gda so ednok prišli v dotik z Vianneyom.

Eden za drugim so prihajali k njemi na spoved.

Vsi tej so najšli v očaj Vianneya smilenje, vsem je odpüsto. Znao je vse lüdi, šteri so zavinoli s prave poti, znao je za vsa ogrizavanja, s šterimi so žalili Boga.

Njegovo srcé pa se je krčilo v trpljenji.

Njegova gorečnost se ne niti najmenje zavolo toga zmenšala i na niednom njegovom djanji se ne poznala sled njegove notrašnje bolečine, ki ga je mantrala.

Kak prle, je nadale predgao, spovedavao i skrbno davao

tanače pa poleg toga ohrano občudovanja vredno veselost duha, čiravno se je k tomi pridružio šče peklenšček s svojimi mokami.

Denok je njegovo lübezni puno srcé jako trpelo pri toj preizkušnji, štera se je poleg toga šče povekšavala s sodbov njegovih dühovnih sobratov. Vse to je s popunov vdanostjov sprijao na sebé i srečen je bio pri vsem zaničavanji od strani svojih sobratov, gda je vido, kak vnožina lüdstva pokleka pred njegovim blagoslovom.

Ešče bole ga je osrečavalo osvedočenje, da je križ tisti dar, šteroga je lübi Bog podaro svojim prijatelom. (Dale.)

20 letnica Marijinoga prikazanja pri Fatini.

Zavolo svoje pobožnosti do Marije, Portugalci imenüjejo svojo domovino: — Zemla svete Marije. Na to ime so tak ponosni, da povsod, gde samo morejo, povejo i zapišejo: „Mi smo Marijin narod“. Vnogi pa tüdi majo to ime v srci zapisano. Lübezen do Marije je njihova sreča, moč i bogastvo od praočakov njim zapüščeno. Stari Portugalci so najmre vsigdar i povsod častili i lübili Marijo. Bili so slavni mornarje i na vseh svojih potüvanjaj, po nepoznanom morji, so meli Marijo za vodnico. Ná zemli, štero so odkrili, se je prva pesem razlegala Mariji na čast. Če so tak delali daleč na tüjih tleh, so šče dosta bole na domačih. Živeli so pod Marijinim varstvom. Vüпали so vsigdar, da bo njim Marija pomagala i to se je tüdi zgodilo. Meli so boje za sloboščino vere i doma. Če tüdi so bili slabši po moči, vendar so vsigdar zmagali. Pripoznali so pa, da je njim Marija pomogla do zmage. Kak so njoj bili hvaležni zato, svedočijo dnes veliki spomeniki, med šterimi je tüdi slavni samostan „Mosteiro da Batalha“, zozidan Mariji na čast za zmago nad močnejšim sovražnikom. Lehko pravimo, da vso veličino so dobili od Marije. Dokeč so jo lübili i častili prav z vernim srcom, so srečno i zadovolno živeli. Prišli so pa tüdi drügi časi, gda so se samo imenüvali za Marijin narod, v istini pa ne so bili. Takšo mlačno življenje je bila pravá nesreča za nje. Ponos drüžin je vmirao, ne so se čüle več sküpnje večerne molitve, cerkve vsigdar pune i lepo okrašene, so postajale prazne i zapüščene. Nasprotno, brezverci so pa meli vsikdar vekše število pristašov. Dühovniki so morali oditi i tak se je začnolo življenje, šteroga posledice se šče dobro vidijo. Najbole se je pa poslabšalo v svetovnoj bojni. Portugalska je stala nad prepadom. Gotovo bi se pogrozila v njega, če ne bi Marija po prošnjaj dobrih düš podala njej rešilne roke, ki jo vodi k bolšim časom.

Zgodilo se je to 13. maja 1917. Trem nedužnim siromaškim pastirčkom se je Marija prikazala, gda so pasli ovce v bližini vesice „Fatima“.

Zavolo straha pred velikov svetlobov, štera je obhajala nepoznano Gospo, so se deca spüstila v beg. Vrnili so se samo

te, gda so začuli, da je zove ona vsako po imeni. Marija njim je gučala tak prijazno, da so popunoma pozabili na te svet. Med drugim njim je pravila, da naj molijo za svetovni mir, da naj se pa povrnejo 13. junija i končno, da nikomi nikaj ne povejo od toga, ka so vidili i čuli. Od velike radosti so deca jokala, ne so mogla več pozabiti prijazne podobe prečiste Device. Posebno najmlajša je vsigdar gučala, kak lepa je bila Marija. Tisti večer sirota ne mogla zaspati; obračala se je tak dugo, da jo je mati pitala, če je betežna. Mlado srce, štero je že prve štelu vse povedati mami, je te več ne moglo zatajiti. Vse, ka so vidili i čuli, je povedala. Tudi sin i starejša hči sta to potrdila materi. Mati je vervalu deci, štela je pa vseedno zabraniti, da bi se novica širila, ali bilo je vse zaman. Sosedne vesi so vse izvedile i 13. junija se jih je kak največ zbralo, da se osvedočijo, če je istina. Deca so pali vidila Marijo, drugi so pa samo čuli glas i vidili svetlobo. Vlada, brezverna, je štela vse zatreti, ali na kelko bole je branila, na telko bole se je širila novica. Zavolo vnoгих čüd so začnoli zvati te kraj za drugi „Lourdes“, v istini ga pa imenujejo „Fatima“. Šče štirikrat se je Marija prikazala deci. Vsakomi je nekaj skrivnoga povedala. Mlajšiva sta že vmrla, starejša pa šče žive, kak redovnica. Keliko sreče je prineslo to Marijino prikazanje, se vidi vsigdar bole. Dnes so znova okrašene cerkve i pune naroda, po domovih se znova molijo skupne večerne molitve i to, ka je najbolje družji, je, da skoro vsi radi čtejo Marijin mesečnik. Dnes, gda obhajajo 20 letnico Marijinoga prikazanja, šče bole ponosno lahko pravijo: „Mi smo Marijin narod“. Na mesti, gde se je Marija prikazala, so njoj postavili veliko cerkev. Vlak hiti za vlakom pun romarov, ki idejo, da se Mariji zahvalijo za prijete dobrote i da izprosijo milost za sebe i za domovino. Marija pa kaže celomi sveti, da narod, ki jo resno lübi, bo srečen i ne bo prepadno, ve Portugalska se prebüja kak sprotolešnja cvetka iz zimskoga spanja. Pod Marijinim varstvom Portugalci pričaküjejo čase, v šterih so bili slavni praočevje. To se pa bo zgodilo, ar Marija brani tiste, ki jo zovejo na pomoč. Da bi že skoro zavladao Jezuš Kristuš v toj obmorskoj deželi!

Ne ogrizavajmo.

„Lübiamo se med sebov, kak nam je Bog zapovedao“. (I. Jan. 3—23.)

I. Sveti Janoš, apoštol i evangelist, ki je pri zadnjoj večerji na ognjišči Večne Lübezní, na Jezušovom Srci počivao, nam i v svojem evangeliumi i v svojih pismaj razlaga, kak se moramo med sebov lübiti. Po njem nam naznani sv. Düh celo to, da nikdar ne moremo Boga lübiti, koga ne vidimo, če ne lübiamo bližnjega, koga vidimo. „Lübiamo se med sebov, kak nam je Bog zapovedao“, se glasijo reči bože, se glasí boža zapoved. Ta zapovedana lübezen se gazi največkrat po guči, po rečaj, v šterih

nega lübezni. Glejmo dnes greh ogrizavanja, ali obrekovanja, šteri v velkoj meri žali lübezen zapovedano i nam odpre vrata večnoga pogübljenja, če se ne spokorimo i po ogrizavanji vzetoga poštenja ne povrnemo.

II. Kaj je ogrizavanje? Ogrizavanja greh te včinim, če na bližnjega takši greh povem, šteroga on ne včino. Na priliko, če na koga povem, ka je kradno, pa je ne kradno, ka je pijan bio, pa ne bio pijan, ka je v petek meso jo i ne jo, pa tak dale. Greh ogrizavanja tüdi te včinimo, če bližnjega greh povekšamo. Na priliko, če je što ednok bio pijan, pa pravim, da je bio trikrat, če je što vkradno 10 Din. pa pravim, da je vkadno 100 Din. i tak dale.

Greh ogrizavanja, ar vzeme človeki njegov najveksi kinč, njegovo poštenje, je smrten greh. Sv. Düh Bog pravi najmre „Dobro ime je več vredno kak dišava, več vredno, kak bogatstvo“. (Preg. 22—1. — Ecclei. 7—2). Ka vala komi bogastvo, če ga vsi majo za nepoštenjaka. Ka vala lepi obleč i lepi obraz, če pokrivate pokvarjeno düšo! Siromaško oblečen človek je pa velki bogataš, če je poštenjak. Zato vzeti dobro ime komi po laži, je grozoviti rop, ar se orople najveksi kinč, poštenje.

Sv. Frančišek Sal. pravi, da ogrizalec dvakratno greši: 1. laže i 2. kradne poštenje bližnjega. V knigi Pregovorov pravi sv. Düh Bog: „Ki ogrizava, je spodoben h kači, štera piči“. (Preg. 10, 10). Kača ma zob s čemerom, ogrizalec pa jezik s čemerom, kačji čemer vmori življenje, jezični čemer pa poštenje. Ogrizavanje je vmorilo Sina Božega, na koga so lagali, da punta lüdstvo i brani casari plačati dačo.

Poleg jezika se pa tüdi s pismom lejko ogrizava i to ogrizavanje je često vekši greh, kak ogrizavanje z gučom, ar guč se tü pa tam pozabi, pismo pa ostane. Nepodpisana pisma, v šterih se blati poštenje bližnjega, pišejo malovredne düše, štere kak sove ne vüpajo na svetlo.

Ki obleče svoje ogrizavanje, svoje laži v obleko lepoga pripovedavanja ali smešnic, šal, smrtni greh povekša, ar po takših gučaj se vrine ešče globše laž v düše poslušalcov. Od takših ogrizalcov pravi sv. Düh Bog v 13. Psalmi 3.: „Na svojih vüstaj majo kačji čemer“.

Kak lejko človek včini te velki smrten greh, če ne pazi. Dužnost povrnjenja je na tistom, ki je koga ogrizo. Mora takši povedati, da je laž, ka je gučao, da zvejo zaistino tisti, ki so za laž zvedili, ovak se grehi ne odpüstijo. Zobston je spoved, če se krivica ne popravi, nevredna je ta, novi smrten greh je ta. Vkradnjeno poštenje glasno kriči noč i den: Daj me nazaj svojem gospodari.



Po Kristušovej poti.

XXIV.

Naj moremo hasniti, se moremo z sebé spozabiti.

1. Mi ščeš slúžiti? Stopi iz sebe!
2. Jaz sem zapústo očo, da odrešim lúdi. Zapústo sem mater, naj slúžim bratom. Zapústo sem Nazaret, naj včim svoje vučenike. Zapústo sem prijatele, da vmerjem za sovražnike.
3. Stopi iz sebe i odprem ti široko obzorje.
4. Malo se navčiš, či samo na sebe misliš.
5. Ne dosegneš nikšega uspeha, če ne preiščeš način delovanja mojih sovražnikov i vzrok njihovih uspehov.
6. Malo opraviš, če ne zľubiš žrtve.
7. Dugo boš mogočo čakati na sodelavce i prijatele, če zahtevaš od njih, naj sami od sebe k tebi pridejo.

P. Quadrupani:

Kažipot za pobožne duše.

III. Molitev.

14. Či sv. Pismo zahteva, naj *brez henjanja* molimo — strogo se ne razmi to od naše molitve, ar je zemelski romar za to nespodoben — nega od naše duše stalno napunjavajoče žele, da Boga vsigdar z vsakim svojim dejanjom odičimo. V tom pomenu pravi sv. Avguštin: „Če pogosto vzbúdiš v sebi to želó, dostakrat molíš; če stalno napuni tvojo dušo, brez henjanja molíš. Kak dugo živi v tebi ta žela, ne opústiš molitve, kajkoli delaš.“

Fenelon piše: „Moremo se li čúdivati, če nas sv. Avguštin ynogokrat zagotavlja, ka je krščansko življenje nikaj drúgo nej, kak stalno, nepretrgano prizadevanje po večnoj istini, po šteroj na zemli hrepnemo? Vsa naša blaženost v tom stoji, da tisto stalno žejamo. I ta žejá — je molitev. Hrepenej zato stalno pa toj pravici i ne henjaš moliti. Ne misli, da vnogo rejči moreš povedati i, da se moreš posebno mučiti, če Boga molíš. Moliti je nej drúgo, kak próstiti, naj se zgodi Njegova vola; teliko pomeni, kak v sebi zveličavne žele zbújati; teliko, kak srce k Bogi podignoti i zaželeti tista dobra, štera nam obečavle; teliko pomeni, kak vzdihavati s pogledom na naše nevole i nevarnost, v šteroj se nahajamo, da zgúbimo njegovo dopadenje i njegove zapovedi prelomimo. K toj molitvi je ne potrebna nikša znanost, niti svetlost, niti globoko premišlavanje; ne potrebúje dugoga časa; potrebúje kratki čas i srčno požalúvanje. Lehko molimo brez toga, ka bi meli samo edno določeno svetlo miseo; potrebno je samo, da se strsnemo, ka se v ednom megnjenji lehko zgodi. A to megnjenje se lehko tiúdi na drúgi hasek obrné. Dober Bog se na teliko poniža k našim slabostim, ka po potrebi dovoli, da se to megnjenje sme deliti med njim i med stvorjenji. Da, le opravlavljaj v tom megnjenji svoja navadna dela; zadosta je, če svoja vsakdanešnja malenkostna opravila Bogi darúješ i je zvršavaš zato s tem namenom, naj ž njimi Boga odičiš. To je tista nepretrgana molitev, štero sv. Paveo zahteva... Tista molitev, štero vnogo pobožnij lúdi za ne mogočo drži, štere vaja je pa po pravici lehko za vsakoga, ki zna, ka je najbolša molitev z dobrim namenom opravleno delo, med šterim večkrat ponóyimo svoj namen, da ščemo vse po božoj voli i za Boga opravlati.“

Za dečke.

V evangeliumi čtomo, da je k Jezusu prišlo bogati mladenec, poklekno pred njim i ga pitao: „Dober vučiteo, ka naj napravim, da se zvličam?“ Jezus njemi odgovori: „Ne nečistuj, ne mori, ne kradni, ne svedoči po krivom, ne trgaj doli, poštuj očo i mater“. Mladenec odgovori Jezusu: „Vučiteo, vse to sem spunjavao od svoje mladosti“. Jezus ga je pogledno i vzlubo i njemi pravo: „Edno ti ešče menka; idi, odaj kã maš . . . potem pridi i hodi za menov!“

Mogoče si tudi ti, dragi mladenec, do zdaj verno spunjavao vse Gospodove zapovedi. Srečen si, či moreš to pred Bogom priznati. Bog te lübi. Mogoče guči tudi tebi kak tistomi bogatomi mladenci: „Idi, odaj vse ka maš i hodi za menov!“

Si mislo že gda na redovno življenje? Glej nüdi se ti lepa prilika zapüstiti te grešni svet i posvetiti se Bogi. Sv. Ivan Bosko te zove med svöje sinove. Oblübla ti na tom sveti obleko, hrano, streho i delo, na drugom sveti pa na večne čase bogato plačilo pri Bogi i Mariji Pomočnici.

Te veseli delo v kühinji, pri gospodarstvu ali tudi kakše drugo delo? Vse to lahko dobiš v salezijanskoj družbi. Oglasi se samo v Soboti v Martinišči ali pa v Veržeji v Marijanišči.

Ne pijl

Včasi opazimo, da tisti dečki, ki radi pijejo, vživajo nekšo posebna čast pri svojij pajdašaj. A ta čast je nepravilna i je laž. Lumpanje nikdar nej bilo i tudi ne bo znamenje moči, nego je i bo znamenje slabosti. Te mo lejko tiste častili, ki svoj najdragši kinč, svojo poštenost, svojo mladostno moč zapravljajo po lumparijaj i tepešijaj, kda vničavajo tisto, ka bi človeča družba po njihovij bodočij družinaj najbolje potrebuvala?! Lumparija je junaštvo pokvarjenih lüdi! Pred pametnimi je slabost i norost.

Po velikoj zmagi v Susi so Aleksandra Macedonskoga za „velikoga“ razglasili njegovi vojaki. Zakaj? Mogoče za to, ka je fest pio. Ne! Nego zato, ar je dao vzgled zmernosti svojoj žednoj vojski, ki nej prišla do vode te, gda je zadnjo kupico vode, šterov bi lejko svojo žejo pogaso, vö vlejao i s tem pokazao svojim vojakom, ka je ž njimi vednaki i se zna zatajiti. Glejte to je junaštvo!

Gda se je pred 30 leti predrla i potaplala velkanska ladja Titanik, so se godili strašni prizori. Bogati popotniki so na ves glas kričali, ka dajo vse svoje bogastvo tistim, ki bi jim rešili življenje. — Vsaki človek ma rad svoje življenje. V sili si je brani na vso moč. Pa ka je to življenje v primeri z večnim? Človek premine kak senca, kak na veji kaplica, spadne, pa je več nega. V večnosti komaj začne pravo življenje. Kakše bo? Kakše si zaslužiš!

Bl. Anton Claret.

(1807—1870).

Življenje toga človeka je puno velikih djanj i dale bi se napisati od njega vnoge knige. Bio je Španjolec. Stariši so se bavili s tkalečkov meštrijov, na štero so navčili tudi mladoga Antona. Da bi se pa bole navčo te meštrije, so ga stariši poslali v varaš Barcelono v tekstilno fabriko. Pa Bog ga je odločo za svojega duhovnika. Med dnevom je delao v fabriki, večer pa je hodo na šolska predavanja, kde se je včio latinski i tudi drugo. Po končanih bogoslovskih šolaj je leta 1835. bio posvečen za duhovnika. Pripravljen tudi svoje življenje dati za krščansko vero, ide v Rim, gde se prijavi pri Kongregaciji za razširjanje vere, da ga ta pošle po misijonskih poslag kama njoj je vola. Zavolo slaboga zdravja pa pride nazaj v domovino. Njegov pušpek so ga nindri ne namestili za stalno, nego so ga po potrebi pošilali zdaj se, zdaj ta. Predgao je po varašaj i vesnicaj: preprostomi ljudstvi, redovnicam, duhovnikom, verskim društvam, po bolnišnicaj i vozaj. Spokorniki so ga obsedali v spovednicaj. Za svoj trüd je nikdar nikaj ne sprejema. Vnogo se je posto, nikdar je ne jo mesa, ne pio vina, spao je na zemli ali sedeči na stoci. Njegovo življenje je bilo puno čüdežnih dogodkov. Ednok so ga napadnoli trije razbojniki, da ga vmorijo. Klaret jih zaprosi: „Püstitite me, čakajo me, morem predgati. Gda skončam, pridem nazaj“. Po končanoj predgi se spove i se povrne na ono mesto. Razbojniki so pribežali k njemi, se vrgli na kolena i so jokajoč se spovedali svojih grehov i hüdobij.

Ar so Španjolci bili gospodari v Ameriki, je bio Anton Claret 1846. leta imenüvani za kubanskoga nadškofa s sediščom v Santiago. Do fundamenta je obnovo i lepo vredo škofijo, semenišče, pozvao nazaj redovnike, ki so bili razgnani i preporedo je duh duhovščine. Ar je bio pun misijonskoga duha, je v šestih letaj trikrat prehodo celo svojo nadškofijo. V dvema letoma je zdao 12.000 parov, šteri so prvle sklenoli civilni zakon, pozakono je 40.000 dece i zdrüžo 300 razstavljenih parov. Po sto i sto kilometre daleč so neštorni prehodili, samo da so lahko čüli njegove predge.

Z dovolenjom pape Pija IX. ga je leta 1857. pozvala kralica Izabela II. nazaj v Španijo i ga postavila za svojega spovednika. Ne je stanüvao na dvori, nego je vsaki pondelek prišeo ta. Čiravno bi se lahko vozo s kočüjami, je vsikdar i vsešürom potüvao peški. Gda je kralica obiskavala razne pokrajine, jo je mogeo tudi on, kak njeni spovednik, sprejavati. Kama je prišeo, tam je predgao. Včasi je na den meo po osem do deset predg, zdaj v cerkvi, zdaj redovniškim društvam, zdaj katoličanskim društvam. V celom življenji je okoli 11.000 krat predgao. Vstanavlao je tudi razna pobožna društva, bratovščino krščanskoga navuka, sv. čisla, Marijine družbe, društvo proti prekli-

njanji. Nastavo je tudi misijonarski red prečistoga Srca Marijina i Družbo redovnic Marije Brezmadežne.

Bl. Claret je, zvün predganja, smatrao kak najvažnejše sredstvo za razširjanje Kristušovoga Kralestva, katoličanski tisk ali štamp i to dobre knige, novine i liste. V té namen je ustanovo tiskarno, pisatela pa je zbrao v Akademiji sv. Mihaela. Sam je v življenji napisao 70 brošur i 100 knjig, štere je v milijonskih odtiskaj razdao. Na svoje knige je ne stavlao prepoved: „Vse pravice pridržane“, „Pretiskavanje zabranjeno“ — nego je dovolu, da njegove stvari lejko da tiskati što samo šče i kelko šče. Kamakoli je šo, je vseširo m širo i priporočao knige, štere branijo vero, razlagajo verske istine i opominajo na kršćanske dužnosti.

Što nevstrašeno brani Bože pravice, što je apoštol vere, more biti pripravljeni, vnogo bridkost pretrpeti. Tak so tudi bl. Clareti neprijatelje ne prizanesli. Od njega so širili laži i sramotna ogrizavanja z vüstami, pa tudi po knjigaj i novinaj. Delili so plakate, grde slike, pošilali so njemi preteća pisma, večkrat pa je bio tudi v nevarnosti življenja. Eden hüdodelnik je zdrav légeo v posteo i dao k sebi prizvati bl. Clareta, da njemi, kak betežniki, podeli sv. Svestva. Pod odivalom je v roki držao nož, s šterim je nameno vmoriti Božega človeka. Gda je blaženi prišeo v hižo, je svetoskrunilec mrtev ležao v posteli.

Leta 1870. je bl. Claret bio na Vatikanskom cerkvenom zbori. Sledkar je zbetežao i odišeo v eden samostan misijon-skih redovnikov, štere je sam ustanovo i tü je naskori zročo Bogi svojo velko i sveto düšo.

Na v u k. Branite vero i čtite dobre knige. Vsaka hiša v Slov. krajini bi mogla biti naročena na M. List i Novine.

Misijonsko pismo.

Prečastiti g. Radoha!

Prav iz srca se vam zahvalüjem za vaša pisma. Komaj zdaj vam odgovarjam i zednim pošilam par novic z lepoga otoka „Kuba“.

Eti so se zvünašnje okolšćine jako zboljšale. Tü i tam se šče komunisti kaj zaletavaju, ali nikaj ne morejo dosegnuti. Posebno Mehika, ar je poleg, jako vpliva na Kubo, pa vsemi nasprotüjemo. Znete, da je čarna süknja vsikdar zaničavana, ali dokeč nas samo zaničüjejo ne nikaj, samo da nas ne bi javno preganjali.

Letos smo dobili novoga g. inšpektora. Naša inšpektorija je dobila tudi drugo ime. Prvle smo bili sküпно z Mehikov, zdaj smo pa ločeni. Ime inšpektorije je: „Inspectoria de las Antillas“. Na otoki „Santo Domingo“ smo odprli dva noviva zavoda.

V Mehiki je položaj silno žalosten. Pred par meseci so tatti oropali vse zavode. Nasilno so pregnali vse salezijance. Vsi so pribežali sem na Kubo i tu odprli novi zavod. Med sobrati je tudi naš dragi g. Gomboši. Jaz ga šče ne sam vido, ali za dva tjedna se bodeva najšla na duhovnih vajaj v Habani. Te vam pošlem sliko za M. List. Na sliki bodeite vidili, kak se smejeta dva našiva misijonara. Gospodje, ki so prišli z Mehike, Gombošija jako ljubijo. Je vsikdar veseli i dobro razpoložen.

Letos idem v bogoslovje. Tak se bo vaše delo i vaš trüd vsikdar bole vresničavao i naskori bodeite sprevājali k oltari Gospoda tistoga dečka, šteroga ste pred par leti pridobili za Jezuša. Se zna, da potrebūjem tudi pomoči, zato Vas prosim, da molite za mene, da bi postao goreči duhovnik i vnogo duš pripelao k Jezuši. Vervlite mi, da sem Vam jako, jako hvaležen za vaš trüd. Jaz od svoje strani se Vas vsaki den spominam v molitvaj i prosim ljuboga Jezuša, naj vam podeli milost, da bi šče vnogo dečkov pridobili za Njega.



Naši v Franciji po sv. spovedi i prečiščavanji v Cléville, škofija Rouen, dep. Seine Infrieure. Na sredi med njimi izselj. duhovnik g. Kolednik Ferdinand.

Jaz sem vsikdar bole i bole veseli i zadovolen v tom lepom misijonskom pozvanji. Oh, če bi naši dečki znali, kak sladek je Jezušov jarem, bi vsi zapustili svet i šli za Njim. Prvle se toga ne sem zavedao, dnes pa spoznam to. Dosta molim, da bi se vaši načrti, kak mi pišete, vresničili.

Pozdrave preč. g. Klekni i vsem predragim bratom v Slov. krajini. V kratkom se oglasim v M. Listi, šteroga redno dobivam. Dosta veselja i uspeha pri vašem delūvanji Vam žele iskreno vdani sin v Jezuši Kristuši

NACE OZMEC.